

uvornt sprællende Dreng, mens hans skæggede Ansigt skinnede af rolig og stolt Fosterfaderglæde.

Per var igen sunken ned paa Bænken. Han blev ved at stirre paa denne sorgløse Gruppe, indtil Taarerne stod ham i Øjnene. Han maatte tænke paa, hvorledes alt maaske vilde være bleven anderledes for ham, dersom et saadant Ansigt og et saadant Solskinssmil havde lyst over ham som Barn; dersom ikke Livet fra hans tidligste Ungdom var bleven mistænkeliggjort for ham, baade i Hjemmet og paa Skolen, og allermest af de to, der havde sat ham ind i det, men han var bleven indviet til Livet ved et Kys af Dødens Mund. Gravens Korsmærke blev tegnet paa hans Pande og Bryst samme Dag, han saa Lyset.